

get, der blev ansat i den kommune, hvor vi nu var borgmester.

Derfor er det så farligt med den tankegang, der er i Nakskovrapporten.

(Kort bemærkning).

Ebbe Kalnæs (CD):

Jamen jeg kan da være enig i, at der er nogle farlige tankegange indimellem.

Det, der er problemet, er, at vi ikke har et fælles grundlag at tale sammen på. Det, der er problemet, er, at der er forskellige opfattelser og en politisk krig om, hvor det nu skal lande, og hvor sorteper skal lande.

Hvad er der dog galt i, at vi får lavet en præcis analyse af hele den kommunale finansiering af de få folk, vi har i universitetsverdenen, der kan det, af dem, vi kan frikøbe fra Finansministeriet, fra Indenrigsministeriet og andet, og sætter dem sammen i sådan en task force, som så arbejder det her igennem?

Jeg tror, vi skal lave noget i mellemtiden for at redde de værste ting, men lad os få et ordentligt fælles grundlag, så vi kan få en ordentlig politisk debat.

Der sidder jo borgmestre i Nordsjælland og siger: Vi betaler hele gildet. Fabrikanter råber tit op om det. Andre synes, de bliver snydt osv. Vi har ikke et fælles grundlag at tale på. Lad os nu få det fælles grundlag. Det er ikke en politisk kamp, det her. Det er en analyse, så vi kan tale sammen bagefter på et ordentligt grundlag.

(Kort bemærkning).

Ole M. Nielsen (KRF):

Hr. Klaus Hækkerup er aldrig kommet så langt som til at besvare mine spørgsmål, og det er ikke, fordi han ikke vil, det er jeg helt klar over. Det er, fordi tiden ikke rækker til det, og jeg føler ligesom, at jeg må stille det igen.

Mit spørgsmål er, om ikke ordføreren kan se ambitionsforskellen på det kommissorium, der ligger fra Finansieringsudvalget, og så det, vi antyder her, hvor vi sådan ligesom vil gå helt til bunds, have de udvalgte eksperter med ind og se på det med helt nye øjne, hvilket embedsmændene ikke altid kan. Altså i virkeligheden få kasseret det, der ligger, og se at få bygget et nyt system op fra bunden, som mere tilgodeser de ønsker, vi i virkeligheden har, og som er markeret i de fire pinde, som vores forslag faktisk udgøres af.

Det føler jeg også at der var en imødekommenthed til fra den socialdemokratiske ordførers

side, og mit væsentlige spørgsmål er så: Hvordan kan vi ligesom mødes? Hvordan kan regeringen imødekomme os, så vi kan nå noget, og hvordan gør vi det rent teknisk i denne sag her?

(Kort bemærkning).

Klaus Hækkerup (S):

Jeg vil godt sige til hr. Ebbe Kalnæs, at jeg synes, vi har et meget præcist billede af de ændringer, der sker i udligningssystemet, bl.a. med de mange spørgsmål, jeg har stillet her for nylig, også i Kommunaludvalget, og som vi har fået svar på, plus det ene om refusionsordningerne, som vi mangler at få svar på, for – som Indenrigsministeriet har skrevet – de ville høre alle de andre ministerier om det.

Jeg fik svar et på tilsvarende spørgsmål for en 4-5 år siden, så jeg mener, vi har et udmærket billede, hvis man vil have det. Men derfor kan man jo godt få en sammenskrivning og en samlet fremstilling af det. Det, jeg synes er det vigtigste, er at få nogle overvejelser om, hvordan det skal være i fremtiden.

Når hr. Kalnæs spørger, om vi skal lave noget i mellemtiden – som han siger – så forstår jeg, at det er frem til det tidspunkt, hvor en eller anden større reform af tilskuds- og udligningssystemet kan træde i kraft, vil jeg godt gøre opmærksom på, at det netop er aftalt i finansloven, at regeringen skal forhandle med de kommunale parter om at få øget den pulje, der er til særlig vanskeligt stillede kommuner, til næste år igen med henblik på at kunne afhjælpe de eventuelle svigt, der måtte være, når man gennemfører en førtidspensionsreform, og når man gennemfører en grundtakstmodel.

Lad mig sige til hr. Ole M. Nielsen: Det er muligt, der er en ambitionsforskel. Jeg har svært ved at se den. Jeg har også svært ved at se, hvilke eksperter der skulle kunne komme ind og bidrage med noget her.

Jeg mener i virkeligheden, at de, der har forpligtelsen til at overveje, hvordan det her system skal ændres, er os politikere, for i sidste ende er det jo os, der alligevel skal sidde og træffe afgørelser om, hvilket udligningsniveau vi vil have i Danmark. Det er der jo ingen eksperter, der kan løse for os. Det er os. Skal det være 45 pct., skal det være 90 pct., skal det være 50 pct. eller 60 pct.? Det er os, der skal bestemme det. Og derfor er den opgave, som jeg synes vi har, i virkeligheden at overveje meget nøje: Vil de løsningsmuligheder, vi kan se, virke retfærdige, eller vil de ikke virke retfærdige?